

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: I.B., narozený ..., státní příslušnost Gruzie, naposledy pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna (dále jen **ZZC**), t.č. *neznámého pobytu*,
zastoupený: JUDr. Ing. Jakub Backa, advokát, se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o nedatované žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.8.2019 č.j. OAM-388/LE-BA04-BA04-PS-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu JUDr. Ing. Jakubu Backovi se přiznává odměna ve výši 8.228,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet č. 9504399001/5500, VS: 22219, vedený u Raiffeisenbank a.s.

Odůvodnění:

1. **Včasnou nedatovanou žalobou** předanou k poštovní přepravě dne 30.8.2019 a soudu doručenou dne 2.9.2019 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 7.8.2019 č.j. OAM-388/LE-BA04-BA04-PS-2019, kterým bylo rozhodnuto tak, že žalobce je podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**) zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a doba zajištění byla stanovena podle § 46a odst. 5 téhož zákona do 25.11.2019. Součástí žaloby učinil žalobce i žádost o ustanovení zástupce, čemuž bylo vyhověno pravomocným usnesením ze dne 3.9.2019 č.j. 17A 171/2019-17, jímž zdejší soud ustanovil žalobci zástupcem shora uvedeného advokáta JUDr. Ing. Jakuba Backu.
2. **V podané žalobě** k výzvě soudu doplněné dne 23.9.2019 žalobce předně namítal, že žalovaný nesprávně vyhodnotil to, zda je zranitelnou osobou, když odkázal na str. 4 napadeného rozhodnutí. S názorem žalovaného na to, že není zranitelnou osobou, se nelze dle žalobce v žádném případě ztotožnit. Především v žádném případě nelze akceptovat to, jak se k dané otázce žalovaný vyjádřil. Žalobce zdůraznil, že již před policejním orgánem uvedl, že trpí hepatitidou C, byť mu mělo být ve Francii řečeno, že žádnou léčbu nepotřebuje. S těmito informacemi pak byl žalovaný seznámen, a dokonce je citoval na straně 1 napadeného rozhodnutí. Z § 46a odst. 3 zákona o azylu jednoznačně vyplývá, že zákon o azylu klade důraz na ochranu zranitelných osob a stanovuje konkrétní podmínky, za kterých lze zranitelnou osobu zajistit. To znamená, že žalovaný musí v případě zranitelné osoby zkoumat, v čem spočívá její zranitelnost a jde-li o zdravotní postižení, zda toto postižení brání, či nebrání jejímu umístění v přijímacím středisku nebo v ZZC, aby teprve na základě výsledků tohoto zkoumání mohl posoudit, zda lze zranitelnou osobu zajistit bez dalšího, nebo pouze při splnění speciálních podmínek stanovených v § 46a odst. 3 zákona o azylu. Základním předpokladem pro správný postup podle tohoto ustanovení je náležité zjištění toho, zda je žadatel o mezinárodní ochranu zranitelnou osobou, či nikoli. Zjištění této skutečnosti je povinností žalovaného, vyplývající z § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen **správní řád**), který ve spojení s § 2 odst. 4 téhož zákona ukládá správním orgánům zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný k tomu, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Žalobce rovněž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 20.8.2015 č.j. Azs 123/2015-47, v němž se uvádí: „*při posuzování zdravotního stavu žadatele o mezinárodní ochranu ministerstvo prvotně vychází z informací v dotazníku žádosti o udělení mezinárodní ochrany, konkrétně z odpovědi na otázku Jaký je Váš zdravotní stav?’. Pokud žadatel uvede - jak to učinila stěžovatelka - že jeho zdravotní stav je dobrý, je logické, že správní orgán nemá důvod předpokládat jakékoliv závažnější zdravotní problémy žadatele. Pokud by však stěžovatelka uvedla či nějakým způsobem naznačila (např. předložením lékařské zprávy), že trpí zdravotními problémy, nebo by tomu nasvědčovalo vlastní pozorování pracovníků ministerstva či jiné indicie, bylo by na správním orgánu, aby aktivně dále zjišťoval, zda tyto problémy dosahují takové intenzity, že je třeba stěžovatelku považovat za zranitelnou osobu.*“ K předmětné situaci pak došlo právě v jeho případě, kdy informoval správní orgán o tom, že trpí hepatitidou C, byť mu mělo být ve Francii řečeno, že léčbu nepotřebuje. Povinností žalovaného tedy bylo bezpochyby vyhodnotit relevanci žalobcových tvrzení, s nimiž byl seznámen, a zhodnotit je ve vztahu k tomu, zda je žalobce zranitelnou osobou či nikoliv, jelikož tak žalovaný neučinil, zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, pro kterou nemůže obstát. Žalobce pouze pro úplnost připomněl, že je notorietou, že hepatitida C je závažným onemocněním, které může vést až k cirhóze jater a závažnému

ohrožení života, tudíž nebylo možné tuto informaci přehlédnout, jak žalovaný učinil, nebo se „spolehnout“ na laickou informaci žalobce o tom, že mu bylo ve Francii řečeno, že léčbu nepotřebuje. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a současně požadoval náhradu nákladů řízení. *(K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí, potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech a usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20.8.2019 č.j. 16A 53/2019-17.)*

3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 7.8.2019 č.j. OAM-388/LE-BA04-BA04-PS-2019** bylo rozhodnuto tak, že žalobce je podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v ZZC a doba zajištění byla stanovena podle § 46a odst. 5 téhož zákona do 25.11.2019. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalobce dne 7.8.2019 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR. Rozhodnutím správního orgánu Policie ČR ze dne 6.8.2019 č.j. KRPA-279651-20/ČJ-2019-000022-ZSV byl žalobce zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**) a umístěn do ZZC Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že dne 5.8.2019 byla při kontrole vozidla kontrolována totožnost žalobce, který se prokázal řidičským průkazem, jenž se však jevil jako padělek. Následnou lustrací bylo zjištěno, že žalobce má pozitivní záznam v systému ENO a SIS II. Z tohoto důvodu byl zadržen, zajištěn a umístěn do ZZC Balková za účelem realizace správního vyhoštění.

Do protokolu dne 18.6.2019 žalobce mimo jiné uvedl, že do ČR přicestoval dne 3.8.2019 z Německa automobilem bez cestovního dokladu a bez oprávnění k pobytu. K tomu dodal, že vše ztratil ve Francii. Vysvětlil, že do ČR přicestoval za účelem podání žádosti o azyl. Sdělil také, že o azyl již žádal ve Francii, v jiné zemi ale ne a z Francie byl vyhoštěn. Žalobce si je vědom skutečnosti, že na území ČR smí pobývat pouze s platným cestovním dokladem a vízem a že tedy přicestoval nelegálně. Doplnil, že zatím svůj pobyt zde neřešil. Na území ČR nemá žádné bydliště, žádný majetek, nikde nepracuje a nikoho zde nemá. V Gruzii, konkrétně ve městě Tbilisi, dle jeho slov žije jeho manželka a dvě děti. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že má hepatitidu typu C a že mu ve Francii bylo řečeno, že žádnou léčbu nepotřebuje. Prohlásil, že nemá žádnou překážku nebo důvod, proč by nemohl vycestovat z území ČR, nic ho tu dle jeho slov nedrží. Pokračoval však, že se nemá kam vrátit, je bývalým policistou, má kvůli tomu teď problémy a kdyby se vrátil, v Gruzii by šel hned do vězení a v Abcházii by ho zabili.

Žalobce tedy pobýval na území ČR neoprávněně, bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu. Z tohoto důvodu byl žalobce dne 6.8.2019 zajištěn a následně umístěn do ZZC Balková za účelem realizace vyhoštění. Z dosavadního jednání žalobce bylo totiž dle rozhodnutí cizineckého policie o zajištění zřejmé, že neplní své zákonem uložené povinnosti a existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat.

Žalovaný posoudil všechny skutečnosti týkající se žalobce a jeho dosavadního pobytu na území ČR, relevantně ve smyslu § 46a zákona o azylu, a ke zjištění, zda je v jeho případě nutné ponechat jej i během probíhajícího správního řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a současně uvedl, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu, v důsledku čehož byl rovněž umístěn do ZZC. Na území ČR pobýval dle jeho slov již od 3.8.2019, kdy sem nelegálně přicestoval z Německa. Ačkoliv žalobce uvedl, že přicestoval za účelem podání žádosti o azyl, sám zároveň přiznal, že svůj pobyt zde doposud neřešil, a to i přesto že si byl vědom svého neoprávněného pobytu. Žalobce o udělení mezinárodní ochrany požádal až po jeho zadržení Policií ČR, zajištěním za účelem realizace vyhoštění a umístěním do ZZC. Z

výpovědi žalobce učiněných v rámci správních řízení dle zákona o pobytu cizinců nevyplynulo přitom naprosto nic, co by mu bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR před jeho zadržením a umístěním do ZZC, pokud o podání žádosti měl skutečný zájem. Žalobce dle jeho vyjádření přicestoval z Francie přes Německo a je tedy evidentní, že během tohoto období se mohl volně pohybovat a mohl se tedy dostavit buď na příslušný orgán Policie ČR, či přímo do přijímacího střediska Ministerstva vnitra ČR a podat žádost o udělení mezinárodní ochrany. Možnost podat žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce nesporně měl a to buď během svého pobytu na území ČR anebo v jiném státě EU, přes který do ČR cestoval. Zároveň přiznal, že o mezinárodní ochranu již v minulosti žádal, konkrétně ve Francii, z níž byl následně vyhoštěn. S ohledem na uvedené měl správní orgán za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve. Z postupu žalobce je zároveň dle správního orgánu zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, a že nelze v jeho případě rozumně předpokládat, že by žalobce náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil. Ze všech těchto důvodů by uplatnění zvláštního opatření dle §47 zákona o azylu nebylo dle názoru správního orgánu účinné. Žalovaný rovněž uvedl, že žalobce není osobou vyloučenou z aplikace § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť v jeho případě na základě jeho vyjádření v rámci správního řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců a vyhoštění a jeho žádosti o mezinárodní ochranu nelze konstatovat, že by byl zranitelnou osobou ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Závěrem žalovaný konstatoval, že v souladu s § 46a odst. 1 písm. e) a § 46a odst. 4 zákona o azylu a s ohledem na shora uvedené je žalobce zajištěn v ZZC, nejdéle však do 25.11.2019.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 30.9.2019** uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí, neboť má za to, že správně vyhodnotil, že žalobce není zranitelnou osobou. Žalobce ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že má hepatitidu typu C a ve Francii mu bylo řečeno, že žádnou léčbu nepotřebuje. Následně prohlásil, že nemá žádnou překážku nebo důvod, proč by nemohl vycestovat z území ČR, nic ho tu dle jeho slov nedrží. Pokračoval však, že se nemá kam vrátit, je bývalým policistou, má kvůli tomu teď problémy a kdyby se vrátil, v Gruzii by šel hned do vězení a v Abcházii by ho zabili. Během správního řízení vyšlo najevo, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve. Dle uvedeného je zřejmé, že žalobce mohl podat žádost o udělení mezinárodní ochrany již dříve, pokud by pro něj zdravotní důvody byly natolik závažné. Žalovaný také poukazuje na to, že žalobce nedoložil žádné lékařské zprávy. Během svého pobytu navíc mohl vyhledat lékařskou pomoc v ZZC Balková. Následně žalovaný odkázal na usnesení NSS ze dne 23.11.2011 č.j. 7 As 79/2010-150 a dále rozsudek NSS ze dne 15.4.2019 č.j. 1 As 12/2009-61. Současně žalovaný pro řízení o žalobě odkázal na shromážděný spisový materiál, který dokládá veškerá zjištění uvedená v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí. Žalovaný správní orgán má za to, že postupoval v souladu s právními předpisy. Žalovaný také poukázal na skutečnost, že dne 14.8.2019 bylo vzhledem ke zpětvzetí žádosti žalobce o mezinárodní ochranu rozhodnuto o zastavení řízení o ní a dne 11.09.2019 došlo k repatriaci žalobce do Gruzie. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

5. Ze **zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 7.8.2019 i ve vyjádření žalovaného ze dne 30.9.2019 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 7.8.2019 žalobci předáno dne 12.8.2019.
6. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení výslovně uvedli, že nežádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (**§ 46a odst. 8 zákona o azylu** věta předposlední před středníkem).
7. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 7.8.2019, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
8. Podle **§ 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu** „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve*“.
9. Dle **§ 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu** „*Pro účely tohoto zákona se rozumí zranitelnou osobou zejména nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilým dítětem nebo rodič nebo rodina se zletilým dítětem se zdravotním postižením, osoba starší 65 let, osoba se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotná žena, oběť obchodování s lidmi nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického nebo sexuálního násilí*.“
10. Žalobní námitky žalobce se zejména vztahovaly k tomu, že žalovaný nesprávně vyhodnotil to, zda je žalobce zranitelnou osobou.
11. K uplatněným žalobním námitkám zdejší soud uvádí, že z kontextu celého rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný si zdravotního stavu žalobce byl vědom a tento vzal ve své úvaze v potaz. Vycházel z informací poskytnutých Policií ČR, kde sice žalobce hovořil o tom, že je nemocný hepatitidou C, nicméně k tomu sám uvedl, že ve Francii mu bylo řečeno, že žádnou léčbu nepotřebuje. Současně prohlásil, že nemá žádnou překážku nebo důvod, proč by nemohl vycestovat z území ČR, nic ho tu dle jeho slov nadržuje. Žalovaný tedy neshledal, že by uváděné důvody byly natolik závažné, aby mohl být žalobce za zranitelnou osobu označen, s čím se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal a současně uvedl, že v průběhu provedených a popsanych řízení žalobce neuvedl nic, z čeho

by bylo možné usuzovat, že je zranitelnou osobou. Tím soud ovšem nehodlá uváděnou nemoc jakkoli zlehčovat, nicméně konkrétní okolnosti případu nenاسvědčovali nic tomu, že by žalobce byl zranitelnou osobou dle § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Je třeba vycházet z toho, že žalovaný čerpal z těch podkladů, které měl k dispozici, a žalobce měl možnost v rámci výsledku před správním orgánem uvést veškeré okolnosti, které považoval za relevantní. Současně žalovaný nikterak nezpochybnil žalobcem uváděné skutečnosti, vycházel pouze z jednání žalobce, který měl možnost v provedeném pohovoru uvést všechny skutečnosti, které pokládal za potřebné. Žalobce ovšem sám konstatoval, že ve Francii mu bylo řečeno, že žádnou léčbu nepotřebuje a také prohlásil, že nemá žádnou překážku nebo důvod, proč by nemohl vycestovat z území ČR. Zároveň soud konstatuje, že žalobce svá tvrzení o zdravotní indispozici nijak nepodložil, např. lékařskou zprávou. V případě, že by aktuální zdravotní stav žalobce vyžadoval akutní ošetření, je v zařízení pro zajištění cizinců navíc ze zákona umožněno poskytování zdravotní péče.

12. Zdejší soud má tedy za to, že žalovaný správně učinil závěr o tom, že žalobce není osobou vyloučenou z aplikace § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť v jeho případě nelze na základě jeho vlastního vyjádření v rámci správního řízení konstatovat, že by byl zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
13. Závěrem lze konstatovat, že žalovaný v souladu s § 3 správního řádu uvedl dostatek důvodů pro zajištění žalobce a jeho následné umístění do ZZC za účelem realizace vyhoštění, když žalobce pobýval na území ČR neoprávněně bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu a z dosavadního jednání žalobce bylo zřejmé, že neplní své zákonem uložené povinnosti a existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále bude respektovat. Současně žalobce žádost o mezinárodní ochranu podal v ZZC a existují tedy oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění.
14. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (*výrok I. rozsudku*).
15. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (*výrok II. rozsudku*).
16. Žalobci byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem advokát JUDr. Ing. Jakub Backa a v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 9 s.ř.s). Ustanovenému zástupci byla proto přiznána odměna za zastupování v souladu s jím uvedenou specifikací požadovaných nákladů ze dne 23.9.2019, která je tvořena *dvěma* úkony právní služby á 3.100,-Kč (*převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby*) a *dvěma* paušálními částkami á 300,-Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., *advokátní tarif*. Zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., *o dani z přidané hodnoty* (§ 57 odst. 2 s.ř.s) a to ve výši 1.428,-Kč. Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **8.228,-Kč** a tato částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, kterou soud považuje za přiměřenou, na bankovní účet vedený u Raiffeisenbank a.s. pod č. 9504399001/5500 pod VS: 22219 (*výrok III. rozsudku*).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 14. října 2019

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně